

[Kauð Thomsen.]

tal virksomheder af størrelsesordenen 250-260, hvis bestyrelser nu skulle, alt efter opfattelsen, belemres eller beriges med en af handelsministeren udpeget repræsentant. Det er set med vore øjne simpelt hen oprettelsen af et tilsvarende antal ben — betalt af erhvervslivet — som harmonerer dårligt med den drøftelse af benproblemet, vi i de senere år har haft i folketinget.

Tænker ministeren sig, at disse af ham udpegede bestyrelsesmedlemmer skal udpeges blandt højt kvalificerede enkeltpersoner, der skulle kunne gøre nytte på denne plads? Det håber jeg.

Eller skal de udpeges efter politisk tilhørsforhold? Eller — det er et direkte spørgsmål — skal også embedsmænd kunne udpeges til et af disse ben? Såfremt det sidste også kan være tilfældet, vil jeg gerne henlede opmærksomheden på ministerens udtalelse i fremsættelsestalen om, at varetagelsen af samfundsøkonomiske interesser vil kunne præciseres over for den pågældende ved udvælgelsen, ligesom den pågældende af egen drift eller efter anmodning vil kunne delagtiggøre ministeriet i sine almindelige synspunkter og erfaringer fra sit virke som bestyrelsesmedlem udpeget af handelsministeren. Det var handelsministerens egne ord, og disse ord kan man måske lade stå, såfremt det ikke er embedsmænd, der udpeges, selv om der allerede uden dette kan ligge en indbygget konflikt mellem den almindelige tavshedspligt på den ene side, loyalitet over for selskabet, og delagtiggørelse af ministeriet på den anden side i de pågældendes almindelige synspunkter og erfaringer fra deres hverv.

Det forekommer mig, at ministeren ved indførelse af ordet „almindelige“ indfører en meget hårfin balance. Men skal også embedsmænd kunne udpeges til disse stillinger, dækker vendingen „almindelige synspunkter og erfaringer“ ikke længere. Efter min opfattelse har en embedsmand en ubetinget klar og ikke begrænset referatpligt over for sin minister og vil ikke på denne særlige post kunne nøjes med af egen drift eller efter anmodning at delagtiggøre eventuelt ministeren i sine almindelige synspunkter og erfaringer som bestyrelsesmedlem.

Jeg må altså slutte med den konklusion,

at vi kan støtte ministeren stort set i den ene halvdel af tankerne, eller hvordan vi nu skal gøre det op, mens vi er modstandere af den anden halvdel.

Jeg kan give tilsagn om en højst interesseret og højst aktiv deltagelse i udvalgsarbejdet, men må forbeholde mig mit partis endelige stillingtagen, til vi ser, hvor langt ministeren kan eller vil bevæge sig i retning af en imødekommenhed over for vore synspunkter.

Lennart Larson: Det har nu været nævnt, at de tre lovforslag om ændring af lov om sparekasser, banker og forsikringsselskaber har direkte tilknytning til lovforslaget om aktieselskaber på de områder, hvor det drejer sig om valg af medarbejderrepræsentanter i tilsynsråd eller bestyrelser. Det har også været nævnt, at det herudover drejer sig om handelsministerens bemyndigelse til at udpege et medlem til bestyrelser i forsikringsselskaber og banker.

Jeg vil først tage fat på problemstillingen om medarbejderrepræsentanternes valg. Som venstres ordfører om det forrige lovforslag har sagt, tager venstre afslappet på denne bestemmelse om medarbejdernes indvælgelse i bestyrelser, men vi har erkendt, at det kun giver begrænsede muligheder for en demokratisering af beslutningsprocessen, som andre ordførere også har været inde på det. Vi har derfor i vort forslag om ØD — og dér vil jeg da gerne sige til handelsministeren, at man betragter jo disse lovforslag i en sammenhæng, når det gælder medarbejderbestemmelse, med lovforslaget om økonomisk demokrati fra anden side — ud fra hele denne problematik, fordi også vi betragter det som en sammenhæng, peget på, at en løsning af medarbejdernes medbestemmelse skal formuleres ud fra et formål om at øge medbestemmelsen i bredden og ikke bare som en bestemmelse om medarbejdernes indvalg i bestyrelsen med 2 repræsentanter. Vi må ligeledes fastholde, at der må være ens retningslinjer for arbejdstagere, som man nu kalder det, på alle former for arbejdspladser.

Her er det noget uklart, hvad handelsministeren har ment med den foreslåede § 7 a, stk. 5, i loven om sparekasser, hvor der står, at ministeren fastsætter regler om, hvem der anses som arbejdstager. Jeg vil gerne sige,